

บรรณานุกรม

- กรมป่าไม้. (2550) “แนวทางการอนุรักษ์และพัฒนาพื้นที่บางกระเจ้า” ใน นิทรรศการแสดงแนวพระราชดำริ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระราชทานเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2550 [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.naewna.com/news.asp?ID=88334> (9 กุมภาพันธ์ 2551)
- กรมป่าไม้. (2550) “สรุปผลการปฏิบัติงาน กิจกรรมโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งสวนสาธารณะ ไตรมาสที่ 2 (มกราคม – มีนาคม 2550) ปีงบประมาณ 2550 พื้นที่โครงการสวนกลางมหานคร (บางกระเจ้า) หมู่ที่ 2 และ 3 ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ” [ออนไลน์] แหล่งที่มา : www.forest.go.th/community_forest/devecomfred/Park/final.pdf (24 กุมภาพันธ์ 2551)
- กระทรวงพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬา. (มปป.) ยุทธศาสตร์และนโยบายด้านการท่องเที่ยว [ออนไลน์] แหล่งที่มา : http://www.mots.go.th/tourism/index.php?section=profile&category=stvi&part_under_id=&cate_id=96&stvi_id=14&stvi_type_id1=2 (7 กุมภาพันธ์ 2551)
- กองกรรมาธิการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. (2540) รายงานการพิจารณาศึกษาเรื่อง การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนและให้เกิดศักยภาพในการแข่งขันในยุคของการค้าเสรี กรุงเทพมหานคร : คณะกรรมาธิการการท่องเที่ยวและการกีฬา วุฒิสภา.
- กองกลยุทธ์การตลาด. (2550) “แผนการตลาดการท่องเที่ยว ปี 2550” ใน การสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวในงาน “เทศกาลเที่ยวเมืองไทย”. หน้า 60. กรุงเทพมหานคร : กองเผยแพร่ความรู้ด้านการท่องเที่ยว ฝ่ายส่งเสริมสินค้าการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- กัญญาพร นวลสะอาด. บรรยาย เมื่อวันที่ 11 ส.ค. 2550. ที่บ้านวิสาหกิจชุมชน บ้านรูปสมุนไพรงองอนุรักษ์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2544) แผนปฏิบัติการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแห่งชาติ. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2550) ชุมชนดีเด่นทางด้านการท่องเที่ยว... จากเศรษฐกิจพอเพียงสู่การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- “โครงการสวนกลางมหานคร” (มปป.) [ออนไลน์] แหล่งที่มา : www.samutprakan.go.th/news/photo/104.doc (21 กุมภาพันธ์ 2551)

- จิราภรณ์ อัมพรพรรค์. (2547) นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ปี 2546 – 2549 [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://elearning.spu.ac.th/allcontent/svi314/class14.htm> (8 กันยายน 2550)
- ซัชพล ทรงสุนทรวงศ์. (กรกฎาคม 2547) การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว ในโครงการสถานสัมพันธเครือข่ายชุมชน เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน สำนักงานการพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.stou.ac.th/tourism/Acheive/July/Topic1.htm> (8 กันยายน 2550)
- ณรงค์ ลำลัดร์ตัน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จริยาวัฒน์ โลหะพูนตระกูล เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ ต.บางน้ำผึ้ง เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2551.
- ดร.ชนิ เอ็มพันธุ์และคณะ. (2547) การจำแนกเขตท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยหลักการช่วงชั้นโอกาส ด้านนันทนาการ. กรุงเทพมหานคร : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและภาควิชาอนุรักษ์วิทยา คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ดวงจันทร์ อาภาวัชรุทธิ์ เจริญเมือง. (2545) เมืองยั่งยืน แนวคิดและประสบการณ์ของตะวันตก. เชียงใหม่ : สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ตำบลบางน้ำผึ้ง. “ข้อมูลทั่วไป” [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.thaitambon.com/Tambon/ttambon.asp?ID=110410> (22 กุมภาพันธ์ 2550)
- ทำเนียบโฮมสเตย์. (มปป.) “โฮมสเตย์บางน้ำผึ้ง” [ออนไลน์] แหล่งที่มา : http://www.homestaythai.org/homestay_detail.php?place_id=168®ion=2&province_id=42&province_name=สมุทรปราการ&lang (6 กุมภาพันธ์ 2551)
- ชนันต์พร มีไมตรีจิตต์. (2548) 190 ปี เมืองพระประแดง. สมุทรปราการ : บอสส์ การพิมพ์.
- รัชชัช บุญโชติ. (2538) การเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนชนบท: กรณีศึกษาสามเหลี่ยมทองคำ. กรุงเทพมหานคร : กองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- นรินทร์ชัย พัฒนพงศา. (2547) การมีส่วนร่วม : หลักการพื้นฐาน เทคนิค และกรณีตัวอย่าง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สิริลักษณ์การพิมพ์.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548) การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บุปผา ลาภะ และ วัฒนาพันธ์. (2546) กลยุทธ์การสื่อสารเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ภายหลังเกิดเหตุวินาศกรรมในสหรัฐอเมริกา 11 กันยายน พ.ศ. 2544 [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/5612> (11 สิงหาคม 2550)

- ประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง . (2549) “การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง” (เอกสารถ่ายสำเนา)
- ปรีชา องค์กรประเสริฐ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, จริยาวัฒน์ โลหะพูนตระกูล เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่สวนศรีนครเขื่อนขันธ์ เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2550.
- ผู้จัดการออนไลน์. (มปป.) “ททท.ชวนเที่ยวตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง-ชมหิ่งห้อยริมเจ้าพระยา”
[ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.manager.co.th/Travel/ViewNews.aspx?NewsID=9500000095461> (8 กุมภาพันธ์ 2551)
- พงระกวี ศรีสวัสดิ์. (2549) การศึกษากลไกและศักยภาพการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติอย่างยั่งยืนบนพื้นที่เกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด. [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.ttresearch.org/pdf/50025.pdf> (14 มิถุนายน 2551)
- พจนานา สวนศรี. (2546) คู่มือการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน. กรุงเทพมหานคร : โครงการท่องเที่ยวเพื่อชีวิตและธรรมชาติ.
- พัชรี สิโรต. (2546) การมีส่วนร่วมของประชาชน. กรุงเทพมหานคร : มุฉนนิธิปริญาโทนักบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภราเดช พันธ์วิเชียร. (2550) “การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของไทย ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต” ใน การสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวในงาน “เทศกาลเที่ยวเมืองไทย”. หน้า 15-22. กรุงเทพมหานคร : กองเผยแพร่ความรู้ด้านการท่องเที่ยว ฝ่ายส่งเสริมสินค้าการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- มงคล วัตตะโร. (สิงหาคม 2547) “ทิศทางกรท่องเที่ยวของไทยที่ทุกคนควรรู้” ใน โครงการสานสัมพันธ์เครือข่ายชุมชน เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน สำนักงานการพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.stou.ac.th/Tourism/Acheive/> (30 พฤษภาคม 2550)
- มณีวรรณ ผิวนี้่ม. (2547) “พัฒนาการและผลกระทบของการท่องเที่ยว กรณีศึกษาชุมชนตลาดน้ำ” ใน รวบรวมบทความวิจัยการท่องเที่ยว ชุดโครงการนโยบายและแผนอุตสาหกรรม. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- เมธี ปิยกุล. (เมษายน 2547) “การมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว” ใน โครงการสานสัมพันธ์เครือข่ายชุมชน เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน สำนักงานการพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.stou.ac.th/Tourism/Acheive/> (30 พฤษภาคม 2550)

- ยศ สันตสมบัติและคณะผู้วิจัย. (2544) การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : ความหลากหลายทางวัฒนธรรม และการจัดการทรัพยากร. กรุงเทพมหานคร : โครงการพัฒนาองค์ความรู้และศึกษานโยบายการจัดการทรัพยากรชีวภาพ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รชพร จันทรสว่าง. (พฤศจิกายน 2547) “บทบาทใหม่ หน่วยงานท่องเที่ยวไทย” ใน โครงการสถานสัมพันธเครือข่ายชุมชน เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.stou.ac.th/Tourism/Series/Nov/Nov1.as> (30 พฤษภาคม 2550)
- รัตนภรณ์ มหาสารานนท์. (2546) การวิเคราะห์ความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการโฮมสเตย์ในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักศิลปวัฒนธรรม สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ราไพพรรณ แก้วสุริยะ. (เมษายน 2547) “หลักการจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน” ใน โครงการสถานสัมพันธเครือข่ายชุมชน เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.stou.ac.th/Tourism/Acheive/> (30 พฤษภาคม 2550)
- วีระวัฒน์ ปันนิตามัย. (2544) ผู้นำการเปลี่ยนแปลงประเภทต่างๆ. กรุงเทพมหานคร : เอ็กชเปอร์เน็ท
- สนธยา พลศรี. (2545) ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์
- สมพงษ์ ชงไชย และคณะ. (2547) “ความพร้อมในการบริการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยในกลุ่มจังหวัดริมแม่น้ำโขงตอนล่าง (มุกดาหาร อำนาจเจริญ อุบลราชธานี)” ใน รวบรวมบทความวิจัยการท่องเที่ยว ชุดโครงการนโยบายและแผนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน. (ม.ป.ป) การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://kanchanapisek.or.th/kp6/BOOK27/chapter3/t27-3-12.htm> (30 พฤษภาคม 2550)
- สายใจ คุ่มขนาน. (2547) การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษาตลาดน้ำตลิ่งชัน [ออนไลน์] แหล่งที่มา : [http://socio.tu.ac.th/For%20Web%20\(soc-anth\)/2547_SOCI.htm#ศว.47-05](http://socio.tu.ac.th/For%20Web%20(soc-anth)/2547_SOCI.htm#ศว.47-05) (14 มิถุนายน 2550)
- สินธุ์ สโรบลและคณะวิจัย. (2546) การท่องเที่ยวโดยชุมชน : แนวคิดและประสบการณ์พื้นที่ภาคเหนือ. เชียงใหม่ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).

สุมาลี เทพสุวรรณ. (2544) : **สารานุกรมไทย หน้า 39** [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://kanchanapis.ek.or.th/kp6/BOOK27/chapter3/t27-3-12.htm> (30 พฤษภาคม 2550)

สมุดบันทึกผู้มาเยี่ยมชมตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง. (2549) จัดทำโดยองค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง สุชาลีนี ชัยเชื่อนจันทร์. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. จริยาวัฒน์ โลหะพูนตระกูล เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ ต.บางน้ำผึ้ง : เมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2550.

“เส้นทางสุขภาพ”. (2551) [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.Yourhealthyguide.com/travel/tc-bangnampeong-homestay.htm> (8 กุมภาพันธ์ 2551).

สุทธิวิทย์ ชยุตม์วรกานต์. (2550) “เปิดเมืองปากน้ำ ชมเกาะกระเพาะหมู ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง-บางแสน3 แหล่งเที่ยวพื่นบ้าน” [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.naewna.com/news.asp?ID=12166> (20 มกราคม 2550)

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (มปป.) **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524)** [ออนไลน์] แหล่งที่มา : http://www.nesdb.go.th/Portals/0/news/plan/p4/m3_4.doc (30 พฤษภาคม 2550).

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. (2540) **รายงานผลการพิจารณาการศึกษาเรื่อง การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนและให้เกิดศักยภาพในการแข่งขันในยุคของการค้าเสรี.**
กรุงเทพมหานคร : สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.

สำนักงานการท่องเที่ยว. (ม.ป.ป.) **แผนยุทธศาสตร์ของสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว** [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.tourism.go.th/office.php?otype=3> (7 กุมภาพันธ์ 2551)

สำนักงานภาคกลางเขต 8 จังหวัดนครนายก. (มปป.) “9 ตลาดบรรยากาศไทย” [ออนไลน์] แหล่งที่มา : http://www.tat8.com/thai/sp/p_bangpueng.htm (7 กุมภาพันธ์ 2551)

สำนักงานภาคกลางเขต 8 จังหวัดนครนายก. (มปป.) “เที่ยว 9 ตลาด บรรยากาศไทยๆ” [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://www.tripandtrek.com/webboard2/show.php?Category=&No=302> (22 กุมภาพันธ์ 2550)

ตำนานว์ รัศมิทัต. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. จริยาวัฒน์ โลหะพูนตระกูล เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ ต.บางน้ำผึ้ง เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2550 .

ตำนานว์ รัศมิทัต. ผู้ให้สัมภาษณ์. จริยาวัฒน์ โลหะพูนตระกูล ผู้สัมภาษณ์. ต.บางน้ำผึ้ง เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2551.

สันติชัย เอื้อจงประสิทธิ์. (2550) “การท่องเที่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจไทย” ใน การสัมมนาเพื่อ
แลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวในงาน “เทศกาลเที่ยวเมืองไทย” .

หน้า 24-26. กรุงเทพมหานคร : กองเผยแพร่ความรู้ด้านการท่องเที่ยว ฝ่ายส่งเสริม
สินค้าการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง. (ม.ป.ป.) “สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานของอำเภอ
พระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ” (เอกสารอัดสำเนา)

_____. (ม.ป.ป.) ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง. สมุทรปราการ : องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง.
(แผ่นพับ)

_____. (ม.ป.ป.) โฮมสเตย์บางน้ำผึ้ง. สมุทรปราการ : องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง.
(แผ่นพับ)

_____. (2549) รายงานผลการดำเนินงานองค์การบริหารส่วนตำบล
บางน้ำผึ้ง ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2549. สมุทรปราการ : องค์การบริหารส่วนตำบล
บางน้ำผึ้ง.

_____. (2550) คู่มือประกอบการพิจารณา การประกวดรางวัลชุมชนดีเด่นทางด้านการ
ท่องเที่ยว ปี 2550 Thailand Tourism Awards 2007. สมุทรปราการ : องค์การบริหาร
ส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง.

_____. (2550) คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลที่ 132 / 2550 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการ
บริหารกิจการ ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง สั่งเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2550 .
สมุทรปราการ : องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง.

องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง. (2551) “การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ตลาดน้ำบาง
น้ำผึ้ง) บนฐานคิดเศรษฐกิจพอเพียง” ใน แบบเสนองานองค์การบริหารส่วนตำบลบาง
น้ำผึ้ง. สมุทรปราการ : องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง.

Yamane,T. (1970) **Statistic : An Introduction for Analysis**. International Edition Tokyo :
Harper.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

ชุดที่ 1

กรอบคำถามที่ใช้ในการสอบถาม นักท่องเที่ยว ที่มาตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง (เดือนเมษายน 2550)

1. ท่านคิดว่า จุดเด่นของตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง มีอะไรบ้าง (ระบุได้หลายข้อ เรียงจากมากไปน้อย)

.....

.....

.....

.....

.....

2. ณ ปัจจุบันนี้ ท่านคิดว่า ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง ควรดำเนินการแก้ไขปรับปรุงอะไรบ้าง

.....

.....

.....

3. ในอนาคต ท่านคิดว่า ตลาดน้ำบางน้ำผึ้งควรดำเนินการพัฒนาหรือเตรียมการในเรื่องอะไรบ้าง

.....

.....

.....

4. ท่านคิดว่าจะแนะนำ หรือชักชวนใครมาเที่ยวตลาดน้ำบางน้ำผึ้งอีกหรือไม่ เพราะเหตุใด

() ไม่แนะนำ เพราะ.....

.....

.....

() แนะนำ /บุคคลที่จะแนะนำคือ.....

เหตุผลที่แนะนำ คือ

แบบสอบถาม

ชุดที่ 2

แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานนักท่องเที่ยวตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง

1. เพศ (1) ชาย (2) หญิง
2. อายุ (1) ต่ำกว่า 20 ปี (2) 20-30 ปี (3) 31-40 ปี (4) 41-50 ปี (5) 50 ปีขึ้นไป
3. ที่พักอาศัยในปัจจุบัน
 - (1) ในพระประแดง (2) สมุทรปราการ (3) กรุงเทพมหานคร (4) ต่างจังหวัด ระบุ.....
4. การศึกษา
 - (1) ประถมศึกษา (2) มัธยมศึกษา/เทียบเท่า (3) อนุปริญญา/เทียบเท่า
 - (4) ปริญญาตรี (5) ปริญญาโท (6) อื่นๆ ระบุ.....
5. อาชีพหลัก
 - (1) รับราชการ (2) เอกชน (3) ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว
 - (4) รัฐวิสาหกิจ (5) รับจ้างทั่วไป (6) อื่นๆ ระบุ.....
6. รายได้ของท่าน ต่อเดือน
 - (1) น้อยกว่า 5,000 บาท (2) 5,000-10,000 บาท (3) 10,001-15,000 บาท
 - (4) 15,001-20,000 บาท (5) 20,001-25,000 บาท (6) 25,001-30,000 บาท
 - (7) 30,001-35,000 บาท (8) มากกว่า 35,000 บาท
7. ท่านรู้จักตลาดน้ำบางน้ำผึ้งจากที่ใด
 - (1) คนรู้จักแนะนำ (2) สื่อโทรทัศน์ (3) อินเทอร์เน็ต (4) อื่นๆ
8. ท่านมาเที่ยวตลาดน้ำบางน้ำผึ้งกับใคร
 - (1) คนเดียว (2) มากับเพื่อน/แฟน (3) มากับครอบครัว/ญาติ (4) อื่นๆ ระบุ.....
9. ช่วงเวลาที่ท่านอยู่ในตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง
 - (1) น้อยกว่า 1 ชั่วโมง (2) 1-2 ชั่วโมง (3) 3-4 ชั่วโมง (4) มากกว่า 5 ชั่วโมง
10. จำนวนเงินที่ใช้จ่ายแต่ละครั้ง ในตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง
 - (1) น้อยกว่า 100 บาท (2) 100-250 บาท (3) 251-500 บาท (4) 501-750 บาท
 - (4) 751-1,000 บาท (5) มากกว่า 1,000 บาท
11. มาเที่ยวตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง ทั้งหมดกี่ครั้ง (รวมครั้งนี้ด้วย)
 - (1) 1 ครั้ง (2) 2-3 ครั้ง (3) 3-4 ครั้ง (4) 5-7 ครั้ง (5) มากกว่า 10 ครั้ง
12. ท่านจะมาเที่ยวตลาดน้ำบางน้ำผึ้งอีกหรือไม่
 - (1) มา เพราะ..... (2) ไม่มา เพราะ.....
13. ท่านคิดว่าตลาดน้ำบางน้ำผึ้งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือไม่
 - (1) เป็น เพราะ.....
 - (2) ไม่เป็น เพราะ.....

แบบสอบถาม

ชุดที่ 3

แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานร้านค้า (เดือนตุลาคม 2551)

สำรวจเมื่อวันที่ชุดที่/ร้านที่.....

1. เพศ (1) ชาย (2) หญิง อายุ.....ปี
2. ระดับการศึกษา
(1) ประถมศึกษา (2) มัธยม (3) ปวส. (4)ปริญญาตรี (5) มากกว่าปริญญาตรี
3. ระยะเวลาที่เข้ามาขายสินค้าในตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง
(1) น้อยกว่า 1 ปี (2) 1-2 ปี (3) 3-4 ปี (4) มากกว่า 4 ปี
4. เคยได้รับการอบรม/ศึกษาดูงานแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่จัดโดยอบต.หรือหน่วยงานอื่นหรือไม่
(1) เคย (2) ไม่เคย
5. ท่านคิดว่าตลาดน้ำบางน้ำผึ้งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศหรือไม่
(1) ไม่เป็น..... (2) เป็น เพราะ.....

ภาคผนวก ข

พัฒนาการของที่ตั้งตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง

แหล่งท่องเที่ยวตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง ตั้งอยู่ในอำเภอพระประแดง จ.สมุทรปราการ ในทางประวัติศาสตร์นับว่ามีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาของประเทศ ในลักษณะที่แตกต่างกันแต่ละช่วงดังนี้

การเป็นเมืองแห่งป้อมปราการหน้าด่านชายทะเล

อำเภอพระประแดง แต่เดิมเรียกว่าเมืองนครเขื่อนขันธ์ หรือที่ชาวมอญเรียกว่าเมืองปากลัด เนื่องจากในสมัยพระเจ้าอยู่หัวท้ายสระ ตรงกับสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนกลางนั้น พระองค์โปรดการทรงเบ็ดมาก จึงได้โปรดเกล้าให้ขุดคลองลัดขึ้นระหว่างแม่น้ำเจ้าพระยาในส่วนที่แคบที่สุด ระหว่างฝั่งตะวันตกกับฝั่งตะวันออก คลองลัดที่ขุดขึ้นนั้น คือคลองลัดโพธิ์หรือคลองลัดต้นโพธิ์ในปัจจุบัน ซึ่งเชื่อมแม่น้ำเจ้าพระยาตรงคอคอด และเป็นที่มาของชื่อ “ปากลัด”

สืบต่อมาในสมัย พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ได้โปรดให้สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาทสำรวจบริเวณปากน้ำ เพื่อสร้างป้อมปราการป้องกันข้าศึกทางทะเล จึงกำหนดให้บริเวณคลองลัดโพธิ์ หรือบริเวณเมืองพระประแดงในปัจจุบัน เป็นที่สร้างป้อมปราการ ป้อมปราการแห่งแรกที่สร้างขึ้นคือป้อมวิทยาคม แต่ติดขัดที่มีกบฏเมืองปัตตานีเกิดขึ้น การสร้างป้อมจึงต้องหยุดชั่วคราว ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่ 2) ทรงโปรดให้ดำเนินการสร้างป้อมปราการวิทยาการต่อ รวมถึงสร้างป้อมเพิ่มอีก 3 แห่งต่อจากป้อมวิทยาคม และสร้างเพิ่มอีก 5 แห่งที่ฝั่งตรงข้าม พร้อมทั้งสร้างเมืองและคลังสรรพาวุธไว้ด้านหลังป้อม ในจดหมายเหตุสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงแต่งตั้งกรมการกองทูน และกองทหารปืนใหญ่พร้อมทั้งกำหนดให้มีการเกณฑ์ชายฉกรรจ์มาเป็นทหารเรือที่เมืองนี้ปีละ 305 คน

ดังนั้น เมืองพระประแดงหรือเมืองนครเขื่อนขันธ์ จึงมีป้อมปราการตั้งเรียงรายจำนวนมาก และเป็นเมืองหน้าด่านชายทะเลที่สำคัญตลอดช่วงรัตนโกสินทร์ จนในสมัยรัชกาลที่ 6 ทรงเปลี่ยนชื่อจากเมืองนครเขื่อนขันธ์เป็นพระประแดง เมื่อปี พ.ศ. 2458 ด้วยทรงเห็นว่าเมืองนี้เคยเป็นเมืองหน้าด่านของเขมรที่ชื่อว่าเมืองพระประแดง จึงมีพระประสงค์ให้ใช้ชื่อพระประแดงตามชื่อเดิม พร้อมทั้งได้ยกสถานะจากเมืองนครเขื่อนขันธ์ เป็นจังหวัดพระประแดง¹ เนื่องจากเมืองมีคน

¹ จังหวัดพระประแดง เป็นจังหวัดในอดีต ประกอบด้วยอำเภอพระประแดง อำเภอบ้านท้าว (ยานนาวา) อำเภอพระโขนง และอำเภอรามบุรี (ระยอง) ถูกยุบรวมเข้ากับจังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดพระนคร และจังหวัดธนบุรีในภายหลัง ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษาวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2474 เล่มที่ 48 หน้า 576

มาอยู่อาศัยมากขึ้น และมีชัยภูมิที่ตั้งไม่ไกลจากแม่น้ำเจ้าพระยา ในช่วงรัชกาลนี้จึงมีการปรับเปลี่ยนทางกายภาพของเมืองโดยป้อมหลายๆ แห่งถูกรื้อถอนไป และมีการตัดถนนเข้าไปในพื้นที่ได้แก่ ถนนเพชรหึง ปัจจุบันคงเหลือเพียงป้อมแสงไฟฟ้าเท่านั้น

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 7 ได้ปรับลดฐานะจากจังหวัดพระประแดงมาเป็นเพียงอำเภอพระประแดงในปี พ.ศ. 2474 เนื่องจากภาวะทางเศรษฐกิจของสยามตกต่ำอย่างมาก จำเป็นต้องยุบหรือรวมหัวเมืองบางแห่งเพื่อประหยัดงบประมาณในการดูแล

การเข้ามาตั้งบ้านเรือนของชาวมอญในแผ่นดินไทย

ประวัติศาสตร์ทางชาติพันธุ์ของชาวพระประแดงและชาว “ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง” สัมพันธ์กับชาวมอญมานาน จนสมัยรัชกาลที่ 2 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ได้มีชาวมอญอพยพเข้าอีกช่วงหนึ่ง ซึ่งตรงกับการสร้างเมืองนครเขื่อนขันธ์ศรีจราวพ.ศ. 2359 และให้ย้ายครอบครัวมอญจากสามโคก เมืองปทุมธานี โดยมีพวกพระยาแจ้ง และชายฉกรรจ์จำนวนสามร้อยคนเดินทางมาอยู่ ณ เมืองนครเขื่อนขันธ์ ชาวมอญเมื่ออพยพมาอยู่ที่เมืองปากลัด หรือเมืองนครเขื่อนขันธ์ ซึ่งเป็นชื่อใหม่ในสมัยรัชกาลที่ 2 นี้ ก็ได้แยกย้ายไปตั้งบ้านเรือนเป็นกลุ่มๆ หรือที่ภาษามอญเรียกว่า “กวาน” แปลว่าหมู่บ้าน กระจายไปในพื้นที่นครเขื่อนขันธ์ บางแห่งตั้งชื่อตามสภาพภูมิศาสตร์ เช่น กวานด้าดอเนิง แปลว่าน้ำเค็ม หรือตำบลทรงคะนองปัจจุบัน (ปรีชา องค์กรประเสริฐ. 11 ส.ค.2550 : สัมภาษณ์) ในรัชกาลที่ 2 ได้โปรดให้ตั้งเจ้าเมืองเชื้อสายมอญขึ้นดูแลเมือง เจ้าเมืองเชื้อสายมอญนี้ภายหลังได้สืบต่อมาเป็นสายตระกูล “คชเสนี” ในปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้ วิถีชีวิตและประเพณีของชาวพระประแดงและชาวบ้านในตำบลบางน้ำผึ้ง ยังคงสะท้อนให้เห็นเอกลักษณ์ของความเป็นชาวมอญได้อย่างชัดเจน เช่น ประเพณีแห่หงส์ทรงตะขาบ ในเทศกาลสงกรานต์พระประแดง(ปากลัด) สถาปัตยกรรมที่เป็นรูปแบบของเจดีย์ทรงมอญ และการสร้างเสาศงฆ์เพื่อแขวนธงตะขาบไว้ภายในวัด ตลอดจนการละเล่นสะบ้าในเทศกาลสงกรานต์

การพัฒนาสู่เมืองอุตสาหกรรมสำคัญของประเทศ

จากประวัติศาสตร์ด้านการเมืองและชาติพันธุ์ของชาวอำเภอพระประแดง ได้พลิกผันเข้าสู่ประวัติศาสตร์หน้าใหม่อย่างรวดเร็ว เมื่อจังหวัดสมุทรปราการได้กลายเป็นที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมจำนวนมาก โดยเฉพาะอำเภอเมือง และอำเภอพระประแดง ทั้งนี้ กลุ่มอุตสาหกรรมในช่วงแรกนั้น เป็นอุตสาหกรรมเครื่องหนังและสิ่งทอที่ย้ายฐานการผลิตมาจากกรุงเทพมหานคร โดยเฉพาะอุตสาหกรรมสิ่งทอนั้นได้ย้ายมาอยู่ที่ถนนสุขสวัสดิ์ ที่ใกล้กับพื้นที่ตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง

จากการสำรวจในปี พ.ศ. 2547 พบว่า อำเภอพระประแดงเป็นสถานที่ตั้งของการผลิตด้านอุตสาหกรรมที่สำคัญๆ ถึง 23 ประเภท เช่น โรงงานประกอบรถยนต์ของบริษัทต่างๆ อาทิ โตโยต้า

อีซูซุ บริษัทผลิตน้ำมันพืช โรงงานผลิตกระดาษ โรงงานนม เป็นต้น เฉพาะที่อำเภอพระประแดงมีโรงงานที่จดทะเบียนจำนวน 1,201 โรงงาน จากทั้งหมดในพื้นที่จังหวัดสมุทรปราการจำนวน 5,593 โรงงาน ยังไม่รวมถึงโรงงานห้องแถว โรงงานขนาดกลาง และโรงงานขนาดย่อยอีกจำนวนเท่าตัว พื้นที่ดังกล่าวนี้จัดเป็นแหล่งอุตสาหกรรมสำคัญที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์สูงเป็นอันดับสองรองจากกรุงเทพมหานคร และเคยมีสถิติการจ่ายภาษีที่รัฐเคยเรียกเก็บสูงสุดถึงปีละ 2 แสนล้านบาท ดังนั้น การเป็นเมืองอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ จึงเป็นพื้นที่ที่ผู้คนจำนวนมากหลั่งไหลเข้ามาทำงานในพื้นที่มากกว่า 5 แสนคน และคนในพื้นที่อีกประมาณ 1 ล้านคน รวมเป็นแรงงานราวๆ 1.5 ล้านคน จึงเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในทางแรงงานและกำลังซื้อที่น่าสนใจเป็นอย่างมาก(ชนันต์พร มิไตรีจิตต์. 2548 : 22-28)

อำเภอพระประแดงแบ่งเขตการปกครองย่อยเป็น 15 ตำบล (tambon) แต่ละตำบลแบ่งออกเป็นหมู่บ้าน โดยตำบลทั้งหมดในอำเภอพระประแดง ประกอบด้วย

- ตลาด (Talat)
- บางฟุ้ง (Bang Phueng)
- บางจาก (Bang Chak)
- บางครุ (Bang Khru)
- บางหญ้าแพรก (Bang Ya Phraek)
- บางหัวเสือ (Bang Hua Suea)
- สำโรงใต้ (Sam Rong Tai)
- บางยอ (Bang Yo) 10 หมู่บ้าน
- บางกะเจ้า (Bang Kachao) 9 หมู่บ้าน
- บางน้ำผึ้ง (Bang Namphueng) 11 หมู่บ้าน
- บางกระสอบ (Bang Krasop) 11 หมู่บ้าน
- บางกอบัว (Bang Ko Bua) 13 หมู่บ้าน
- ทรงคนอง (Song Khanong) 13 หมู่บ้าน
- สำโรง (Samrong)
- สำโรงกลาง (Samrong Klang)

เฉพาะในพื้นที่ที่มีรูปร่างคล้ายเกาะ ชาวบ้านเรียกกันทั่วไปว่า “บางกระเจ้า” หรือ “กระเพาะหมู” นั้น ประกอบด้วย 6 ตำบล ได้แก่ บางยอ บางกอบัว บางกระเจ้า บางกระสอบ ทรงคนอง และบางน้ำผึ้ง

การเป็นพื้นที่สวนเกษตรและ “อู่ข้าวอู่น้ำของกรุงเทพฯ”

พื้นที่ของพระประแดง ส่วนใหญ่เป็นสวนเกษตรและมีการทำนาในบางพื้นที่ วิธีการเพาะปลูกของชาวสวนแถบนี้ ใช้วิธีการทำที่องร่องยกคันดินขึ้นเป็นสวน เนื่องจากพื้นที่ติดแม่น้ำเจ้าพระยาตอนล่างและเชื่อมต่อกับทะเล จึงได้รับอิทธิพลจากน้ำทะเลหนุนตลอดเวลา โดยเฉพาะช่วงที่น้ำทะเลขึ้นสูงก็จะส่งผลต่อการเพาะปลูก ชาวสวนจึงได้ยกที่องร่องสวนเพื่อกักเก็บน้ำจืด และทำประตูน้ำเปิดปิดเพื่อกั้นน้ำทะเลไม่ให้เข้าไปในพื้นที่สวนของตน ทั้งนี้ผลไม้มากมายที่นี้จะมีรสชาติดีเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นพื้นที่รองรับตะกอนแขวนลอยจากแม่น้ำเจ้าพระยาก่อนลงทะเล และจากการปะทะกันของแนวกระแสน้ำจืดและน้ำเค็ม ทำให้ความเร็วของกระแสน้ำลดลง บริเวณที่น้ำเค็มกับน้ำจืดมาบรรจบกันก็เกิดเป็นน้ำกร่อย ดินแดนแห่งนี้จึงเรียกได้ว่าเป็น “ดินดินแห่ง 3 น้ำ” ได้แก่ น้ำเค็ม น้ำจืด และน้ำกร่อย มีการสะสมตะกอนเรียกว่า “ดินดอนปากแม่น้ำ (Delta)” พื้นที่บริเวณดังกล่าวจึงมีความอุดมสมบูรณ์ทั้งแร่ธาตุและสารอาหารจำนวนมาก ทำให้ปลูกผักผลไม้ได้ผลดี จึงมีสิ่งมาทำรังจำนวนมาก ชาวบ้านจึงได้นำน้ำผึ้งมาต่กบาตร จนได้ขนานนามพื้นที่นี้ว่า “บางน้ำผึ้ง” (องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง. ม.ป.ป. : ออนไลน์)

พื้นที่โดยทั่วไปของเกาะบางกระเจ้าเป็นสวนเกษตรดั้งเดิมแบบยกท้องร่อง

นอกจากนี้ ผลผลิตจากสวนทั้งผักและผลไม้มีนานาชนิด เช่น หมาก มะนาว ส้มโอ มะม่วง มะปราง ชมพู่มะเหมี่ยว กล้วยหอม กล้วยน้ำว้า ผักนานาชนิด อาทิเช่น ผักบุ้ง ใบบัวบก ใบทองหลาง ใบชะพลู ผักกระถิน เป็นต้น ชาวบ้านก็นำใส่เรือไปขายตามท่าเทียบเรือที่สำคัญๆ เช่น ท่าเรือฝั่งบางนา ท่าเรือพระโขนง ท่าเรือคลองเตย ท่าเรือที่ตลาดน้ำวัดปริวาส ซึ่งล้วนเป็นท่าเรือที่สำคัญ ฝั่งกรุงเทพมหานครในสมัยก่อน (“หลวงน้ำโก๊ะ” รองเจ้าอาวาสวัดบางน้ำผึ้งใน. 3 กุมภาพันธ์ 2551 : สัมภาษณ์)

ต่อมาเส้นทางการคมนาคมทางน้ำเริ่มเปลี่ยนไปเป็นทางบก วิถีชุมชนริมน้ำในพื้นที่พระประแดงเลือนหายไป แต่การสัญจรไปมาระหว่างฝั่งพระประแดงและฝั่งกรุงเทพฯ ยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง แต่เปลี่ยนรูปแบบเพื่อการค้าขายสินค้าเกษตรมาเป็นการเดินทางข้ามฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาเพื่อไปทำงานในโรงงานและบริษัทห้างร้านต่างๆ ที่ฝั่งกรุงเทพมหานครมากขึ้น

ดังนั้น ก่อนปีพ.ศ. 2527 พื้นที่บริเวณนี้ ยังมีการทำสวนเกษตรค่อนข้างหนาแน่น แต่เนื่องจากอยู่ติดกับแม่น้ำเจ้าพระยา ในช่วงฤดูน้ำหลากจะเกิดปัญหาน้ำท่วมทุกปี ส่งผลให้ชาวบ้านได้รับความเดือดร้อนอย่างมาก โดยเฉพาะปีที่น้ำทะเลขึ้นสูงมากๆ ก็จะท่วมสวนผลไม้ ผลผลิตเสียหายจำนวนมาก ส่งผลให้ชาวบ้านส่วนใหญ่ต้องเลิกทำสวนเกษตร และหันไปประกอบอาชีพรับจ้างนอกภาคเกษตรมากขึ้น

การเป็นพื้นที่สีเขียว “ปอด” ของกรุงเทพมหานคร

สมัยพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีมติให้อนุรักษ์พื้นที่เกษตรกรรมริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา ฝั่งตรงข้ามเขตคลองเตย ยานนาวา ให้เป็นสวนสาธารณะเพื่อให้ประชาชนได้มาพักผ่อนสูดอากาศบริสุทธิ์ รัฐบาลจึงได้มีมติคณะรัฐมนตรี วันที่ 14 กันยายน 2520 ให้อนุรักษ์

พื้นที่บริเวณเกาะบางกระเจ้า² อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นพื้นที่สีเขียว เพื่อการอนุรักษ์ด้านเกษตรกรรมและเพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ต่อมาคณะรัฐมนตรี มีมติเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2534 อนุมัติโครงการสวนกลางมหานคร เนื้อที่กว่า 9,000 ไร่ เพื่อสร้างสวนสาธารณะมีระยะเวลาดำเนินการตั้งแต่ปี 2534 – 2542 ใช้งบประมาณ 8,000 ล้านบาท พร้อมกับตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนในท้องที่บางกระเจ้า โดยมอบให้สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม) เป็นหน่วยดำเนินการเพื่อเวนคืนที่ดินจากชาวบ้านทั้ง 6 ตำบลในพื้นที่เกาะบางกระเจ้า คือ ตำบลทรงคนอง ตำบลบางยอ ตำบลบางกระสอบ ตำบลบางกระเจ้า ตำบลบางกอบัว และตำบลบางน้ำผึ้ง แต่เนื่องจากได้รับการต่อต้านจากประชาชนในพื้นที่ ต่อมาจึงได้ปรับแนวทางการดำเนินงานใหม่ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2534 ดังนี้ (โครงการสวนกลางมหานคร. ม.ป.ป. : ออนไลน์)

- 1) รัฐบาลจะไม่ทำการเวนคืนที่ดินกับราษฎร หรือเจ้าของสวนเดิม ที่อยู่อาศัยในพื้นที่โครงการนี้
- 2) จะใช้วิธีการซื้อ/ขายโดยสมัครใจ
- 3) รัฐบาลจะยกฐานะราษฎรในพื้นที่ให้ดีขึ้น โดยเฉพาะการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและชุมชน

ดังนั้น มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2534 มีข้อสรุปที่ชัดเจนว่าถ้าชาวบ้านต้องการขายที่ดินคืนให้แก่รัฐบาลก็สามารถทำได้ แต่หากไม่ประสงค์จะขายที่ดินคืนก็สามารถอาศัยอยู่ในที่ดินเดิมได้ ต่อมาในปี 2535 ได้สร้างสวนสาธารณะและสวนพฤกษศาสตร์ในที่ดินที่รัฐได้จัดซื้อไว้จำนวน 148 ไร่ ได้แก่สวนศรีนครเขื่อนขันธ์ในปัจจุบัน และในปี 2537 กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม โดยสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม สนับสนุนงบประมาณให้กรมโยธาธิการก่อสร้างระบบป้องกันน้ำท่วมบริเวณพื้นที่บางกระเจ้า รวมทั้งปรับปรุงขุดลอกคลองระบายน้ำเพื่อป้องกันน้ำท่วมในพื้นที่

² “บางกระเจ้า” เป็นชื่อที่รู้จักทั่วไป ใช้เรียกพื้นที่ทั้ง 6 ตำบล โดย ต.บางกระเจ้าเป็น 1 ใน 6 ตำบลนั้น บ้างก็เรียกว่าตองทอง” (ตามลักษณะทางกายภาพที่มีรูปร่างคล้ายตอง) ปัจจุบันนิยมเรียกว่า “กระเพาะหมู” โดยมีการบอกเล่าต่อกันมาว่า นักการเมืองท่านหนึ่งในสมัยนั้นคือ คุณสมภาร สุนทรเวช ได้นั่งเครื่องบินสำรวจพื้นที่และเห็นว่า มีลักษณะคล้ายกระเพาะหมู ทำให้ชื่อ “กระเพาะหมู” เป็นที่ติดปากและใช้กันแพร่หลายในปัจจุบัน แต่การเรียกพื้นที่ว่า “บางกระเจ้า” ก็ยังคงใช้อยู่ในปัจจุบันด้วยเช่นกัน

ภาพถ่ายทางอากาศแสดงพื้นที่สวนกลางมณฑล ที่รัฐดำเนินการซื้อที่ดินจากประชาชนที่สมัครใจ ทำให้ที่ดินที่ซื้อได้กระจุกกระจายไปทั่วพื้นที่บางกระเจ้า

ที่มา : http://www.onep.go.th/protected_area/map_samutprekarn.html 21 ก.พ. 2551

เมื่อสิ้นปีงบประมาณ 2540 รัฐสามารถซื้อที่ดินเพื่อการอนุรักษ์เป็นพื้นที่สีเขียวได้จำนวน 1,276 ไร่ จำนวน 516 แปลง และได้จัดทำป้ายแสดงกรรมสิทธิ์ว่าเป็นที่ดินของรัฐไว้ทุกแปลง แต่เนื่องจากเป็นการซื้อขายที่ดินจากประชาชนด้วยความสมัครใจ ทำให้ที่ดินที่รัฐซื้อได้นั้น อยู่กระจุกกระจายไปทั่วพื้นที่บางกระเจ้า

ด้วยเหตุนี้ การใช้ที่ดินในพื้นที่บางกระเจ้าทั้งหมด ต้องดำเนินการตามข้อข้อกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทการอนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรม ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 173 (พ.ศ. 2537) ห้ามใช้ที่ดินเพื่อกิจการดังนี้ (ปรีชา องค์กรประเสริฐ. 11 ส.ค.2550 : สัมภาษณ์)

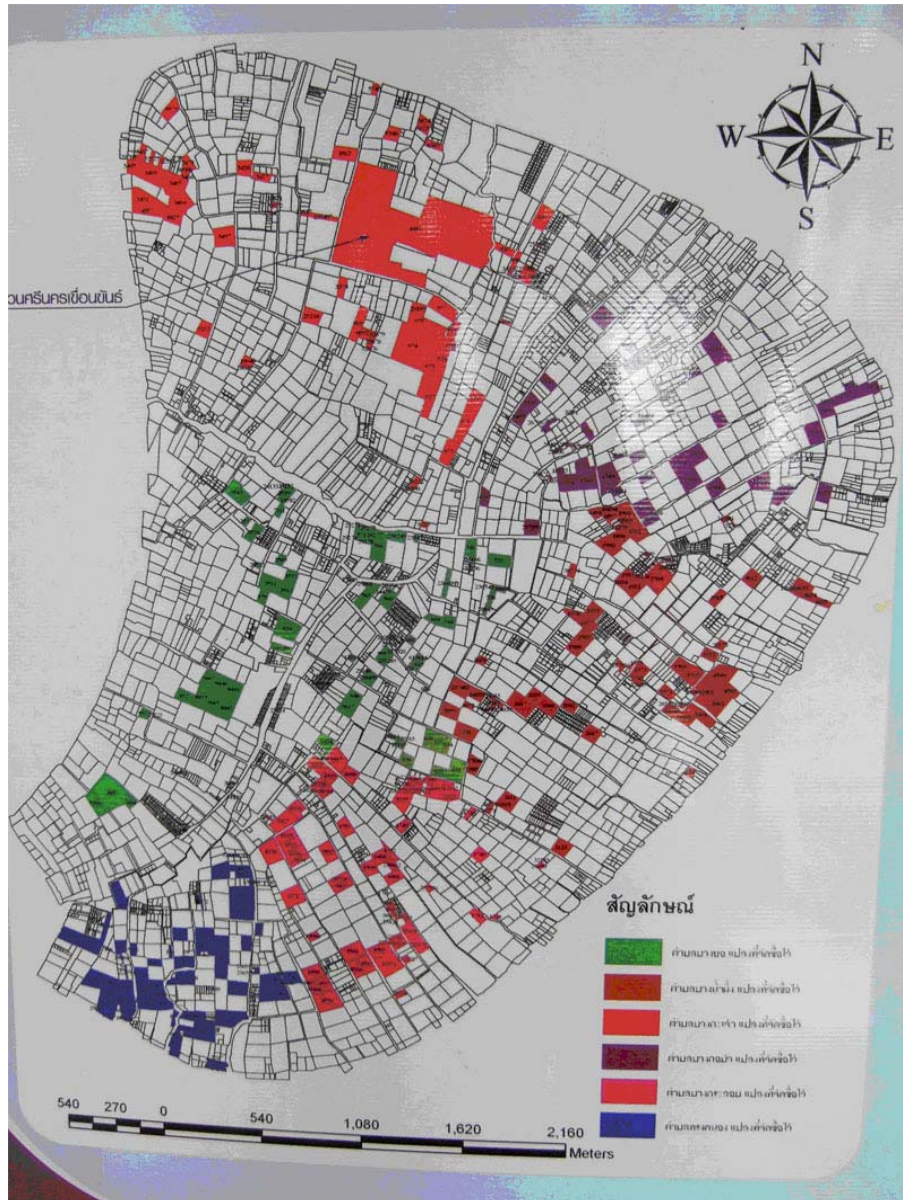
1. จัดสรรที่ดิน
2. การอยู่อาศัยประเภทห้องแถวหรือตึกแถว
3. การอยู่อาศัยประเภทห้องชุด อาคารชุด หรือหอพัก

4. การอยู่อาศัยประเภทอาคารขนาดใหญ่
5. อาคารพาณิชย์ทุกประเภท
6. โรงงานทุกประเภท

และการใช้ประโยชน์ที่ดินริมฝั่งแม่น้ำ คลอง หรือแหล่งน้ำสาธารณะ ให้เว้นที่ว่างไว้ไม่น้อยกว่า 6 เมตร รวมถึงการใช้ประโยชน์ที่ดินริมทางหลวงแผ่นดิน ให้เว้นที่ว่างตามริมเขตทางไว้ไม่น้อยกว่า 15 เมตร

ป้ายติดประกาศของสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม เพื่อแสดงว่าที่ดินดังกล่าวเป็นที่ของรัฐสงวนไว้เพื่อทำโครงการสวนกลางมหานคร

พื้นที่สวนเกษตรเดิมที่รัฐจัดซื้อไว้เป็นแปลงที่ดินที่กระจายอยู่ในพื้นที่
ทั้ง 6 ตำบล ไม่ใช่ที่ดินแปลงขนาดใหญ่และปัจจุบันอยู่ภายใต้การดูแลของกรมป่าไม้

ภาคผนวก ค

ประวัติผู้วิจัย

ผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล

นางสาวจริยาวัฒน์ โลหะพูนตระกูล

ประวัติการศึกษา

ศศ.ม. สาขามานุษยวิทยา ม.ธรรมศาสตร์

ตำแหน่ง

อาจารย์ประจำสาขาวิชามานุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

สถานที่ติดต่อ

สาขาวิชามานุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ม.หัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
18/18 ถ. บางนา-ตราด กม. 18 ต.บางโหลง อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ
โทร. 02-312-6300 ต่อ1155 ,1516

